UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorum ac disputationum,in tertiam partem divi Thomae tomi quinque

Accvratam Qvæstionvm D. Thomæ, Ab LXXXIV. Vsqve ad finem: & Disputationum de virtute Pœnitentiæ, De Clauibus, De Sacramentis Pœnitentiæ, & Extremæ Vnctionis, De Purgatorio, Suffragiis & Indulgentiis, expositionem complectens : Accesserunt Indices quinque: ... Postremus

Suárez, Francisco

[Köln], 1616

Sectio 6. Cuius Episcopi approbatio necessaria sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-93815

Visual Library

clare supponunt hi Pontifices hanc legem Concilij comprehendere regulares omnes. Quarto, si sententia Nauar. vera esset, etiamsi Episcopi iuste non admitterent huiusmodi religiosos, non obstaret, &, si vellent illos examinare, non haberet ius, quia ex vi Extrauagantis, *Super Cathedram*, & Clementinæ, *Dudum*, examen, & iudicium horum regulariũ suis superioribus concessum erat, & solum requirebatur exterior præsentatio; nec Episcopi poterat prætendere aliquam causam ad non admittendos illos: ergo, si Concil. Trid. in nulla re derogauit illa priuilegia, aperte sequuntur quæ intulimus; quæ tamen absurdissima sunt, & quæ nec ipse Nauar. concedet. Præterea inter responsiones Cardinaliũ circa Concilium in 1162. declaratur, religiosos, etiam prelatos, non posse familiares suos, suisve monasteriis seruiẽtes absoluere, nisi sint approbati ab Episcopis: ergo multo minus poterunt reliquos seculares.

ASSERTIO.

15 Dicendum ergo est, etiam his regularibus necessariam esse hanc approbationem obtẽtam: tenentur tamen Episcopi ex iustitia illam non negare sine iusta causa, & grauiter peccarent aliter faciendo: & quamuis per Clemen. *Dudum*, possint Episcopi certum numerum religiosorum approbare, iuxta necessitatem populi, & non plures; tenentur tamen, si religio habeant alia priuilegia Pontificia, ea illis seruare, vt cõstat ex c. *Quanto amplius*, de Priuilegiis. Demq; addendum in hoc videtur, illam solennitatem requisitam olim ex Clem. *Dudum*, nunc non esse amplius necessariam, quam Concil. Trid. postulat, Vnde quacunque ratione Episcopi contenti sint, & religiosos approbent, illis satis est, vt priuilegiis suis vtantur: nam, si in restrictione suprà dicta Concilium addidit aliquid priori iuri, cur non in ampliatione? Præsertim cum Concilium ipsum hoc expresse relinquat voluntati Episcoporum, & verisimile non sit, nunc plus requiri in sacerdotibus regularibus, quam à secularibus postuletur.

SECTIO VI.

Cuius Episcopi approbatio necessaria sit & sufficiat, vt aliquis sacerdos confessionibus audiendis simpliciter idoneus reputetur.

1 Contingit aliquando eundem esse Episcopum loci confessoris, & pœnitentis, & tunc non habet locum præsens quæstio, quia nulla est pluralitas Episcoporum, inter quos fiat comparatio. Aliquando vero alius est Episcopus loci, alius confessoris, alius pœnitentis: interdum, licet idem sit Episcopus pœnitentis, & loci, tamen confessoris diuersus est, vel è conuerso cum idem sit Ordinarius loci & confessoris, non pœnitentis Merito ergo inquisitum est, cuius Episcopi approbatio à Concil. Trid. postuletur, & ordinario iure necessaria sit, & sufficiens. In qua re quatuor excogitari possunt dicendi modi.

2 *1 sent.* Prima ergo sententia sit, nullius Episcopi approbationem determinate requiri, sed confuse alicuius & cuiuslibet sufficere. Itaque, si sacerdos sit approbatus ab alicuio Episcopo, id satis est, siue ille sit Episcopus loci, siue clerici, siue pœnitentis. Hanc sententiam videntur supponere, qui dicunt, approbatum ab vno Episcopo, quicunque ille sit, esse idoneum, vt possit eligi in confessorem vbique gentium, & à quolibet pœnitente: quam ita expresse declarat, & defendit Henriquez lib. de indulgentiis, cap. 12. §. 4. Fundamentum est, quia Concilium nihil aliud requirit, nisi vt sit ab Episcopo approbatus: ergo vbi lex non addidit determinationem, nõ est à nobis addenda. Præsertim cum lex illa quoad hanc partem restringat quodammodo priuilegia omnia, & antiquam libertatem, & ideo ex hac parte stricti iuris esse videatur. Declarari etiam potest in hunc modum, quia approbatio Episcopi loci nõ videtur necessaria, vt statim ostendemus, nec Episcopi confessoris, quia potest Episcopus pœnitentis approbare clericum sibi non subditum, vt audiat cõfessiones suorum subditorum: nec Episcopi pœnitentis, quia confessoris sufficit, vt declaratum esse à Cardinalibus, infrà ostendemus: ergo nullius Episcopi ex dictis determinate sumpti est necessaria approbatio. Quod autem cuiuslibet sufficiat de Episcopo pœnitentis iam probatũ est: de Episcopo confessoris idem Cardinales declararunt: de Episcopo autem loci patet, quia quilibet Episcopus potest approbare quemlibet sacerdotem dignum, vt in sua diœcesi audiat quoslibet pœnitentes. Hæc sententia valde ampla videtur, nimiamq; licentiam concedere: & fundamenta eius non sunt firma: quia Concilium debet iuridice intelligi, vt dicemus.

Secunda ergo opinio dicit necessariam esse approbationem ab Episcopo loci, in quo fit confessio. Hanc tenet Ioan. Gutierrez in lib. 1. canon. q. c. 27, n. 6. & sequentibus, vbi expresse ita exponit clausulam Bullæ concedentis facultatem eligendi cõfessorem approbatum ab Ordinario: scilicet illius loci, vbi pœnitens confessarium eligere vult, vt illic confiteatur. Probat primo, quia quotiescunq; Concilium disponit aliquid faciendum ab Ordinario, licet determinationem non addat, intelligitur de Ordinario loci: *de quo* (inquit) *nemo dubitare potest*. Et potest probari: tum quia alias summa esset confusio: tum etiã quia Ordinarius debet intelligi iuxta subiectã materiam, & in illo loco non est alius ordinarius. Secundo, quia Episcopo loci commissa est cura animarum sui Episcopatus in loco commorantium, nõ vero aliis extraneis Episcopis: ergo ad illum solum pertinet approbatio omnium, qui in illo loco audituri sunt confessiones: & hoc seruandum est, ne cõfusio sequatur, vt generaliter docent canones, & signatim Tridentinum sess. 14. c. 9. de Reformat. Tertio, quia extra territorium ius dicenti impune non paretur, l. vlt. ff. de iurisdict. omn. iudic. ergo similiter, &c. Et alias rationes adducit prædictus auctor, quæ communiores sunt, & ad aliud intentum adduci possunt, vt paulo inferius dicam, & ideo illas omitto.

3 2. sent. Io. Gut.

Trident.

Hæc ergo sententia, si materialiter (vt ita dicam) intelligatur de loco, in quo fit confessio, difficile defendi potest. Quia supra generatim ostensum est, accidentarium esse huic sacramento, quod in hoc vel illo loco fiat, dummodo iurisdictio confessorũ, in pœnitentem retineatur. Et ideo principium illud, *Extra territorium ius dicenti, &c.* in dicto sensu nõ recte hic applicatur: quia illud habet locum, vbi iurisdictio circa territorium locale terminatur: si autem loquatur de actu iurisdictionis, qui extra territorium exerceri potest, non habet in eo locum illud axioma, vt patet de absolutione ab excommunicatione data extra territorium subdito ibi existẽti, vel è conuerso data ab Episcopo existente extra suum territorium, tamen respectu sui subditi. Idem ergo est de absolutione sacramentali, vt supra est ostensum, quamuis autem hic non sit sermo de iurisdictione, sed de approbatione, non refert: nam si non obstante necessitate iurisdictionis, potest esse valida absolutio data in alieno territorio, sine iurisdictione Episcopi illius loci, cur non sine approbatione? Eo vel maxime, quod principium illud ratione solius iurisdictionis in iure proponitur, non ergo bene applicatur. Secundo declaratur exemplo, quia si subditus Episcopi Conimbricensis Olyssippone existens, & habens Bullam Cruciatæ, ibi inue-

4 Præcedens opinio refellitur.

Henriq.

inueniat sacerdotem approbatum ab Episcopo Conimbricensi, poterit ibi eum eligere, sicut posset etiam confiteri suo Parocho, si ibi esset, vt supra est probatum: ergo non est necessaria approbatio ab Episcopo loci in dicto sensu. Antecedens videtur certissimum: quia ibi & verba Concilij, & clausula Bullæ in omni rigore seruantur, & illa existentia in tali loco est valde accidentaria. Tertio, si sufficit approbatio Episcopi loci, ergo poterit pœnitens Conimbricensis habens Bullam, ire Portum, & sacerdotem ibi approbatum eligere; quia ille est approbatus ab Episcopo loci. Ergo, & è contrario, si illemet sacerdos approbatus ab Episcopo Portuensi, versetur in Episcopatu Conimbricensi, poterit ibi eligi ab eodem pœnitente. Patet cõsequentia ex illo principio, quod ad hoc sacramentum existentia localis est extrinseca & accidentaria, sed habitudo inter personas spectanda est. Quarto facit, quod Cardinales in responsionibus, quas statim referemus, vbi hanc dubitationem attingunt nullam mentionem faciunt Episcopi loci, sed solum confessoris, & pœnitentis, & inter eos iudicium proferunt: signum ergo est iudicasse loci considerationem impertinentem esse. Potest autem hæc opinio formalius intelligi, & reduci ad opinionem seq.

5 Tertia ergo opinio est, approbationem requisitam à Concilio esse approbationem Episcopi ipsius pœnitentis, & ita hanc esse omnino necessariam, & sufficientem. Ita sentiunt multi Theologi & Iurisperiti in legendo, & consulendo: & hoc magis
3 sent. videtur intendere Ioannes Gutierrez supra: nam in quarta ratione, vbi ita exponit clausulam bullæ, *ab ordinario*, scilicet pœnitentis, subdit deinde, *hoc est illius loci vbi exerceri debet administratio sacramenti.* vbi pro eodem videtur sumere Episcopum loci, & pœnitentis, forte quia supponit, vel pœnitentes in suis propriis locis ordinarie confiteri, vel si alibi vt peregrini confitentur debere ad modum incolarum eiusdem loci confiteri, & consequenter Episcopum loci etiam tunc reputari Episcopum pœnitentis. Et in hoc sensu maiorem vim habent rationes omnes, quas adducit: præsertim illæ, quæ sumuntur ex cura, quæ singulis Episcopis demandata est circa oues suas, sub quibus comprehendi possunt non solum, qui domicilium firmum in sua diœcesi habent, sed etiam alij, qui ad tempus ibi commorantur, saltem pro eo tempore, & quatenus ibi sacramenta recepturi sunt. Ad hanc autem curam maxime pertinet, vt Episcopus suis ouibus prouideat de condigno ministris huius sacramenti: ergo ad pœnitentis Episcopum spectat approbare confessores respectu illorum. Confirmatur: nam Concilium maxime in hoc prospexit saluti animarum: sed ad hanc maxime necessarium est, vt Episcopus pœnitentis det illi condignum ministrum: ergo hęc fuit intentio Concilij. Confirmatur secundo, quia in hoc etiam consultum est muneri & obligationi Episcoporum: ergo ita prouisum est, sicut est magis consentaneum rectæ gubernationi, & ordini hierarchico, vt vnusquisque suarum ouium curam habeat. Tertio quia in vno Episcopatu potest requiri maior scientia cõfessoris, quam in alio: & vnus Episcopus potest esse exactior & diligentior in examinandis confessoribus, quam alius, & ideo rationabiliter velle potest, vt sui subditi non confiteantur nisi confessoribus à se approbatis. Confirmatur quarto, quia alias multa possunt sequi incommoda, non solum turbationum, & dissensionum, sed etiam circa fidem & mores, si pœnitentes possint quærere confessores fortasse suis Episcopis minus gratos, aut eis non probatos. Tandem confirmatur, quia alias sequitur, approbatum ab vno Episcopo esse approbatum pro tota Ecclesia, quantum est ex parte approbationis, quod hoc tempore doctioribus hominibus, & prudentioribus non probatur.

Hæc sententia est sine dubio valde consentanea rationi, ac debitæ gubernationi, ideoque mihi sem- 6 4 sent.
per ac simpliciter placuit. Postea vero dubitationẽ ingesserunt quædam declarationes seu responsiones Congregationis Cardinalium, in quibus videtur quarta sententia indicari, quam multi viri docti probarunt, nimirum approbationem necessariam esse dandam ab Episcopo eius, qui auditurus est cõfessiones, & illam esse sufficientem. Hæc ergo opinio probatur primo ex quadam responsione Cardinalium, quæ inter alias in hoc Collegio habetur, & in Codice nostri Conimbricensis Episcopi est 1159. & circa aliam particulam, *Nullum etiam regularem* sic habet, S. D. N. *declarauit, tempore Iubilæi posse omnes regulares confiteri peccata sua sacerdotibus approbatis ab Ordinario ad audiendas confessiones, in bulla enim non fit mentio nisi de Ordinario eorum, qui audituri sunt confessiones, non autem de Ordinario pœnitentium.* Circa quam declarationem aduerto primo, licet directe videatur dare de verbis bullæ, tamen consequenter dari de Concilio: quia intentio Pontificis in bulla non fuit immutare Concilium, sed potius illi satisfacere, vt forma ab illo præscripta seruetur: ergo, sicut bulla loquitur de Ordinario confessoris, supponit de hoc locutum esse Concilium. Secundo aduerto, licet declaratio illa loquatur de regularibus, tamen eandem rationem esse de omnibus pœnitentibus: tum quia Concilium & bulla indifferenter loquuntur de omnibus: tum etiam: quia, si rationes tertiæ opinionis essent efficaces in contrarium, etiam in regularibus procederent: ergo, si illæ non obstant in regularibus, nec in aliis obstabũt. Tertio expendo, indicari in illis verbis satis expresse, in casu, in quo Episcopus confessoris & pœnitẽtis distincti sunt, non solum approbationem ab Ordinario confessoris esse necessariam, sed etiam approbationem Episcopi pœnitentis non esse necessariam: quia dicitur, *de Ordinario pœnitentis*, nihil in bulla dici, quia scilicet non refert ad valorem confessionis virtute bullæ faciendæ. Quod si ad hanc electionem seu confessionem virtute bullæ faciendam sola illius Episcopi approbatio necessaria est, qui est Ordinarius confessoris, in quocunq; alio casu idem dicendum erit ex vi Concilij: quia Concilium generaliter loquitur.

Declaratio Cardin. expenditur pro hac sententia.

Secundo argumentor ex alia responsione supra tacta, quæ sic habet: S. D. N. *audita relatione Congregationis, declarauit, Episcopum vigore priuilegij, de quo in c. fin. de Pœn. & rem. non posse sibi eligere sacerdotem sibi non subditum, qui à proprio Ordinario non fuerit adhuc ad formam huius decreti admissus seu approbatus ad audiendas confessiones.* Aperte ergo supponit hæc responsio, ex decreto Concilij necessariam esse approbationem Ordinarij ipsius sacerdotis: alias cur non posset Episcopus talem sacerdotem per se approbare, sicut posset illum approbare pro suis ouibus? 7 Ex alia responsione Card. idem sent. probatur.

Dicet forte aliquis, Concilium quidem per se requirere approbationem Episcopi pœnitentis: nihilominus Pontificem cum in bullis concedit priuilegia eligendi confessorem approbatum, posse eligere cuius Episcopi approbationem voluerit, quia ipse est pastor vniuersalis, & ad ipsum, vt ad proprium pastorem pertinent omnes Ecclesiæ, & ideo potest hac vel illa approbatione Episcopi esse contentus. Declarauit autem, vt pro facultate eligendi confessorem à se concessa, sola approbatio Episcopi eius, qui eligendus est, requiratur, vt constat ex dictis Cardinalium declarationibus, quas supponimus mentem & voluntatem Pontificis continere. Potuit autem huius declarationis ratio reddi, quia respectu talium facultatum non potest semper approbatio postulari ex parte Ordinarij pœnitentis, vt patet in facultate Episcoporum ad eligendum confessorem, & de illa, quæ cõcedit regularibus 8 Euasio.

ribus per Iubilæa: vt ergo vniuersalis esset & informis approbatio, merito ex parte Episcopi confessoris postulata est.

9 *Præcluditur.* Veruntamen hæc euasio non videtur satisfacere: quia quando Gregorius XIII. declarauit Episcopo debere eligere sacerdotem approbatum, non intendit aliquid addere, vel mutare in Concilio; nam potius dixit, *In re dubia tutius est adhærere Concilio.* Vt in eisdem declarationibus Cardinalium refertur. Si ergo alias declaratum est, talem sacerdotem eligendum ab episcopo, debere esse approbatum ab Episcopo ipsius sacerdotis, si ille diuersus sit; signũ est hoc esse ius ordinarium, & sensum Concilii, Tridentini, & ex vi illius talem approbationem esse necessariam. Confirmatur, quia si vnus Episcopus non potest eligere in proprium confessorem alienum sacerdotem, nisi ille à suo Episcopo approbatus sit, multo minus poterit ei committere oues suas: ergo signum est approbationem proprij Episcopi esse ex parte confessoris necessariam. Tertio, possumus argumentari ratione, quia hæc approbatio est actus iurisdictionis, ergo per se pertinet ad superiorem, qui iurisdictionem habeat in eum, qui approbatur: ergo dari debet ab Ordinario eius. Et declaratur amplius hęc ratio, quia approbatio non respicit, per se loquendo, hunc vel illum pœnitentem, sed est absolutum iudicium de idoneitate sacerdotis ad audiendas confessiones: ergo per se spectat ad eum, qui est ordinarius iudex, & Episcopus eius, qui auditurus est confessiones. Accedit etiam optima cõgruentia, quia verisimile est vnumquemq; Episcopum melius posse ferre iudicium de sibi subditis, quam de alienis sacerdotibus. Item quia leges attẽdunt quod frequentius accidit, & necessarium est: huiusmodi autem in præsenti est approbatio data à proprio Episcopo confessoris: nam regulariter audit confessiones ouium eiusdem Episcopi.

10 *Inter duas vltimas sententias iudicium fertur, & præfertur vna.* Inter has duas opiniones vltimas, mihi difficile est ferre iudicium, non tam propter efficacitatem rationum (vtrinq; enim tantum sunt congruentiæ morales, quibus satis fieri posset) quam propter responsa Cardinalium, quæ pro vtraq; parte referuntur, & videntur aliquo modo inter se pugnantia. Quia vero de his responsionibus, quæ vltimo loco adduximus, nobis certius constat, & quia in eis expressius dicitur datas esse à Summo Pontifice; ideo eas ad literam sequendo, absolute dicimus Episcopum, de quo Concilium loquitur, esse debere Ordinarium eius, qui additurus est confessiones. Curabimus autẽ simul ita hoc interpretari, & accommodare, vt aliæ etiam responsiones Cardinalium locum habeant, & consequenter, vt tertia etiam opinio aliquo modo explicetur: quod faciemus commodius tractando varia dubia, quæ circa hanc sententiam, & circa has responsiones Romanas occurrunt.

Quædam dubia pro vera quæstionis decisione enucleantur.

11 *1 dub.* PRimum dubium incidens est, cur à regularibus postuletur, iuxta dictas declarationes Cardinalium, vt eligant sacerdotem, qui approbatus sit à suo ordinario Episcopo, cum concilium declaret se non loqui de pœnitentibus regularibus, sed de secularibus tantũ: & ideo supra dixerimus ad audiendas confessiones regularium non esse necessariam Episcopi alicuius approbationem. Respondetur, illud prius dictum esse verum, considerato iure proprio ipsorum regularium, quod noluit Conciliũ immutare, vt supra dixi: hic vero agitur de speciali priuilegio concesso regularibus per Iubilæum Pontificium ad eligendum confessorem, quod non

A est concessum nisi iuxta formam Concilij, & ideo per illud non possunt eligere confessorem nisi approbatum ab ordinario. Hoc autem ita esse constat ex ipsis bullis: quia expresse requirunt, vt electio sit sacerdotis approbati *ab ordinario*: loquuntur autem indifferenter ac generaliter, & ideo, certum est nemini concedi illud priuilegium, nisi sub illa conditione: non possunt ergo excipi regulares: si ergo vti volunt illo priuilegio, eandem conditionem obseruare tenentur. Non potest autem nomine *Ordinarii* intelligi Prouincialis, vel alius prælatus ipsius religiosi; tum quia Pontifex addit illud verbum: quia vult seruari Concilium Tridentinum & approbationem in illo postulatam, in qua nihil possunt

B prælati religionum, sed soli Episcopi: tum etiam, quia verba illa generalia sunt, & eandem significationem respectu omnium habent: constat autem respectu reliquorum omnium fidelium requiri approbationem Episcopi. Item est certum: si religiosi velint eligere secularem clericum (suppono enim in hac amplitudine Iubilæum concedi) illum ab Episcopo, & non à prælato religionis debere esse approbatum. Item, si vnus religiosus eligat alium alterius religionis, non poterit eligere approbatum ab Ordinario prælato ipsius pœnitentis: ergo semper debet intelligi Episcopus nomine Ordinarii. Nam licet forte in alijs locis vel rescriptis possit nomen Ordinarij extendi ad prælatos religionis cum

C proportione, & distributione accommoda; in præsenti nullo modo potest: quia est sermo de actione propria Episcoporum, qualis est approbatio idonei confessoris.

12 *Secundum dubium possitne Episcopus alienũ sacerdotem pro suis subditis approbare.* Secundum dubium est, quia ex dicta resolutione sequitur, non posse aliquem Episcopum approbare in suo Episcopatu alienum sacerdotem sibi non subditum, & à proprio Episcopo non approbatum, vt suorum subditorum confessiones audiat, vel dando illi iurisdictionem, vel approbando illum, vt per bullam eligi possit à subditis: consequens autem est falsum: ergo sequela patet: quia diximus, approbationem Episcopi proprij ipsius sacerdotis esse necessariam: ergo, si hæc non supponatur, non potest alius Episcopus clericum sibi non

D subditum approbare. Confirmatur ratione facta, & sumpta ex responsione Cardinalium, quia vnus Episcopus non potest eligere in suum confessorem sacerdotem subditum alteri Episcopo, nisi ab illo approbatus sit: ergo signum est non posse illum approbare, & exponere pro Confessionibus suorum subditorum audiendis: nam si posset pro alijs; cur non pro se? Cur autem pro neutris possit, ratio reddi potest, quia hæc approbatio est actus iurisdictionis, & ideo solum à superiore circa suum subditum exerceri valet. Minor autem probatur, quia videtur esse contra praxim, & communem vsum Episcoporum. Videtur etiam contra rationem: cur enim non poterit quilibet Episcopus vndecunque sibi ascisceré ministros, vt si eos sufficientes inuenerit, in sacramentorum administratione illis iuuetur.

13 *Dubio satisfit.* Respondeo breuiter, dupliciter posse intelligi E

E piscopum approbare non subditum: Primo in sensu composito (vt sic dicam) id est, manentẽ non subditum, vel in sensu diuiso, id est, illum qui non erat subditus. In hoc posteriori sensu certum est posse Episcopum approbare in suo Episcopatu clericum alterius diœcesis, qui ei subdatur, tum ad examen, tum etiam ad ministerium, vel Ecclesiæ alicuius seruitium, vel si mutet domicilium, aut habitationem pro aliquo tempore: nam pro illo poterit illum approbare. Et hoc probat ratio facta & vsus. Item quia iure antiquo hoc licitum erat: nũc autem prohibitum non est per Conc. Trid. Tunc autẽ consequenter censeo dicendũ Episcopũ posse sacerdotẽ sic à se approbatum, in confessorẽ eligere: nam, id

est plane consequens, vt prior ratio probat: neq; id erit contra responsiones Cardinalium: quia iam ille sacerdos non consideratur vt alienus, sed vt subditus; & vt sic iam approbatus à suo ordinario. Ac vero in priori sensu dici potest absolute, Episcopum non posse approbare aliquem sacerdotem, qui ei aliquo modo non subijciatur: nam hoc persuadent contrariæ rationes, & præsertim responsio illa Gregorij XIII. quod Episcopus non potest eligere alienum sacerdotem, vt ei confiteatur, nisi à suo Episcopo approbatus sit. Ex quo fieri videtur, approbationem Episcopi datam alieno, ad tempus sibi subiecto solum durare quandiu illa subiectio manet, sicut supra dicebamus de approbatione per beneficium parochiale, quod solum durat, quandiu beneficium durat, quia postea iam non habet beneficium; sic enim in præsenti ablata subiectione, iam non est approbatus à suo Ordinario, nec simpliciter, nec secundum quid. Non nego tamen posse Episcopum ita approbare aliquem sacerdotem sibi non subditum simpliciter, sed ad tempus, vel ad aliquod munus, vt licet à suo Episcopatu recedat, approbatio duret, vt quoties ad eundem Episcopatum redierit, vel quocunq; modo se gesserit vt minister eius, & ei subditus, possit dicta approbatio sufficere donec reuocetur: hoc enim vsu obseruari videmus præsertim cum regularibus, & eadem ratione fieri posset cum secularibus clericis: nec est cur repugnet, aut excedat Episcoporum potestatem.

14 *Quis sit proprius Episcopus regularium. Dub. 3.*

Tertium dubium hic incidenter incurrens ex dictis etiam facile expeditur; quomodo scilicet regularis habeat proprium Episcopum, à quo approbari possit, cum ipse sit exemptus, & ideo non videatur habere Episcopum ordinarium, à quo approbetur: eius autē Ordinarius prælatus vel prouincialis non habet potestatem approbandi. Dicendum enim est, licet religiosi exempti sint, ratione domicilij vel habitationis fieri aliquo modo subiectos Episcopo loci, in quo resident, vnde quoad aliquos actus illis obedire, & aliquam subordinationem seruare tenentur, & iuxta antiqua iura tenebantur ei præsentari. Ita ergo nunc possunt eius approbatione indigere, vt iuxta Concilium Tridentinum idonei reputentur. Quod patet ex ipso Concilio: nam eodem tempore loquitur de approbatione regularium, & secularium clericorum ab Episcopis facienda, vt ad cōfessiones secularium audiendas idonei reputentur: sed declaratum est Episcopum approbantem esse debere Episcopum confessoris, Ordinarium scilicet illius: ergo necesse est, idem cum proportione intelligi de regularibus: non potest autem alio conuenienti modo illis Ordinarius assignari: ergo. Accedit, quod hic modus explicandi ordinarium Episcopum regularium est consentaneus communi modo loquendi, & sentiendi Ecclesiæ: sic enim regulares quandiu in aliquo Episcopatu domicilium habent illius diœcesis Episcopum, suum Episcopum vocant, & vt talem reuerentur, & illi parent in his, in quibus subiecti esse possunt: & in multis alijs locis Concilij ita appellatur Ordinarius respectu illorum. Denique hoc modo facile etiam conciliatur, vt talis confessor semper sit approbatus ab Episcopo pœnitentis, vt ex dicendis amplius constabit.

15 *An sacerdos approbatus à suo Episcopo sit capax omnis iurisdictionis in hoc f. ro. 4 Dub.*

Quartum dubium est, an approbatio data ab Episcopo confessoris, sit sufficiens vt sacerdos sic approbatus, sit capax cuiuscunq; iurisdictionis in hoc foro. Ratio difficultatis pro parte negante est: quia sequitur sacerdotem approbatum à suo proprio Episcopo esse sufficienter approbatum pro vniuersa Ecclesia, quantum est ex parte approbationis: quia approbatio vt sic non dat iurisdictionem, vt sæpe dixi; sed est quasi vltima dispositio ad illam: ergo, si approbatio proprij Episcopi est sufficiens præparatio (vt sic dicam) ad iurisdictionem, vbique sufficit, vt talis sacerdos vel in confessorem eligatur, vel in ministrum à Parocho, vel ab Ordinario assumatur. Consequens autem videtur durum, ac præter debitum ordinem: ergo. Aliunde vero facit, quia Concilium vnam tantum requirit approbationem, nec videtur verisimile, si confessor & pœnitens diuersum habeant Episcopum, vtriusq; approbationem esse in confessore necessariam: hoc enim est multiplicare onera, & vincula sine fundamento sufficiente: ergo si approbatio Episcopi, ipsius sacerdotis necessaria etiam est respectu fidelium subiectorum alteri Episcopo, vt dictum est: illa etiam erit sufficiens, quantum est ex parte approbationis.

16 *Dubitat. solutio.*

Suppositis sane declarationibus Illustrissimorum Cardinalium, quas adduxi, hæc pars posterior videtur conuinci ratione facta. Quare distinguendum censeo, vel per se & ex vi Concilij, vel ex intentione delegantis iurisdictionem: hoc posteriori modo certum est pro arbitrio delegantis posse requiri approbationem, non tantum Episcopi sacerdotis, sed etiam pœnitentis. Quia liberum est deleganti designare personam, & hanc vel illam conditionem in ea exigere vt eligi possit, vt quod sit Doctor, vel Licentiatus, aut quid simile. Sic ergo potest Pontifex dare facultatem eligendi confessorem ab Episcopo pœnitentis approbatum, ita vt aliter non sufficiat: & tunc, si Episcopi sint diuersi, vtrinsque approbatio necessaria erit, vt per talem facultatem eligi quis possit. Similiter quilibet Episcopus dando suis oribus licentiam eligendi confessorem, potest illam arctare ad confessorem à se approbatum: neque in hoc video rationem dubitandi. At vero loquendo priori modo, & ex vi Concilij, censeo sufficere approbationem Episcopi confessoris. Quod sic declaro: nam Papa si velit dare fidelibus generalem licentiam eligendi quemcunque confessorem approbatum ab Ordinario sacerdotis eligendi, per hoc nihil derogabit Concilio Tridentino, etiamsi non requirat approbationem Episcopi pœnitentis. E contrario vero non posset esse contentus sola approbatione Episcopi pœnitentis, nisi derogando in hoc Concilio Tridentino. Atque hoc quidem posterius sequitur ex prima assertione posita, qua ostensum est, approbationem ab Episcopo confessoris esse necessariam ex vi Concilij: ergo non potest alia sufficere nisi derogando huic iuri. Prius autem patet: tum ratione facta: tum exemplis regularium, quando ad vtendum aliqua bulla cogitatur eligere sacerdotem approbatum ab Ordinario: nam tum sufficit approbatio Ordinarij confessoris: & per hoc intelligunt Pontifices satisfieri decreto Concilij. Idemque argumentum fieri potest de Episcopo eligente alienum sacerdotem in suum confessorem. Tum denique, quia in dictis declarationibus non solum dicitur requiri approbationem Ordinarij confessoris, sed etiam additur de Ordinario pœnitentis nullam in bulla fieri mentionem, ergo neque in Concilio: iam enim ostensum est vtrobique esse sermonem de eodem Ordinario. Confirmatur tandem; quia non sunt multiplicanda onera sine lege, vel ratione cogente: esset autem nimis onerosum exigere approbationem vtriusque Ordinarij, confessoris scilicet, & pœnitentis, quando illi diuersi sunt: cum tamen id neque Concilium dicat, nec ratio conuincat. Ad rationem autem in contrarium patebit responsio ex sequenti Sectione.

SEC-